

Emil Filipčič

Norčije v operi

Piši tako, da se bo vse nadaljevalo.

Andrej

Kirk je odločno korakal proti Trnovemu, se vsake toliko časa ozrl v polno luno, ki je sijala na nebu, in si v mislih prepeval: »Full moon, time for action, full moon, time for action,« kakor da hoče spodbuditi svojo voljo, čeprav ga je ravno to po drugi strani motilo, saj si je zmeraj želel, da bi se mu vse dogajalo samo od sebe, sproščeno, ne pa takole, na silo, s stisnjenimi zobmi. »Ampak,« je nenadoma pomislil, »saj tudi revolucionarjem ni bilo lahko, jebela cesta uglajena, partizani so na igmanskem maršu hodili skozi snežne zamete, nekateri v obujkih, drugi v raztrganih čevljih, slabo oblečeni, pa ni nihče javkal, še celo Tito, ki sicer ni bil na maršu, ampak nekje v bližini, je premogel edino ovčji kožuh in solidno izdelane opanke. Se je kdo pritoževal, da ni zadosti sproščen, daj no mir, lepo te prosim! To je vse zato, ker te je mati že od otroštva razvajala, zmeraj ti je vse jemala iz rok, nikdar si nisi sam odrezal kosa kruha, takoj je bila mati zraven in vse naredila namesto tebe. Še dobro, da zdaj živim na kmetih in tudi sam hodim skozi meter visok sneg, najmanj dva kilometra imam do trgovine. Utrdil sem se. Sam kuham, sam si perem spodnje gate, zakurim si peč, cepim drva na trske, zadnjič sem se s sekuro usekal v kazalec, že dvakrat sem bil držač, ko smo klali prašiča ...«

Tedaj sem zagledal dva miličnika, ki sta po peščeni cesti prihajala proti meni. Isti trenutek sem se zavedel, da imam na glavi beli klobuk Stetson, ki mi ga je podaril Bendži, da sem oblečen v plašč, ki mi ga je iz bosanskih preprog sešila Endži, pa še kosmato brado sem imel, kar tiste čase, leta 1978, ni bilo ravno v navadi. Nekaj me je stisnilo v tilniku, a sem se premagal in še bolj odločno zakorakal naravnost proti njima. Ko smo prišli vštric, sta me ustavila: »Kaj pa delate tukaj, tovariš?« »Nič, sprehajam se,« sem navidez povsem mirno odvrnil, kajti nisem hotel reči, da imam sestanek z Džekom, ker bi me utegnila na dolgo in široko spraševati, kdo je Džek, kje stanuje in podobne reči. Da, tako je bilo tiste čase, dragi bralec, miličniki so lahko mirne duše ustavili skupino ljudi, ki se je ponoči na cesti na glas smejala, ter jim začeli postavljati vprašanja: Kaj pa delate tukaj? Zakaj ste skupaj? In če so bili dobre volje, je »taguaun« dobrodušno rekel: Je že v redu, fantje, pejte, pejte, samo ne serte ga in razidite se. Bilo je svega in svačega. Mene so na primer leta 1974 v vojaški norišnici mučili z elektrošoki, zato tudi pišem enkrat v drugi in drugič v prvi osebi, kot da bi bil malo zmešan, Bogve, ali nisem shizofrenik? Hvala za razumevanje.

»Zakaj pa sprašujete, se je kaj zgodilo?« ju je nenadoma s skrbjo v glasu vprašal Kirk, kakor da jima je kot pravoveren občan takoj voljan priskočiti na pomoč.

»Nič, nič,« je zadovoljno pokimal višji po činu, »le nekomu ste podobni, kar sprehajate se, zdravo.«

»Zdravo,« je odzdravil Kirk in odšel naprej po svoji poti. Pa saj je bil že tako ali